

Verslag van Special Kasterlee

Datum	20-07-2025
Afstand	83/132 km
Deelnemers	Jaap, Toon, Cees, Willy, Ad S, Willem en Hans V.
Weer	30 graden, gevoelstemperatuur 14 graden, bewolkt, Stevige wind vanuit Zuid-Oost.
Dobbelsteen	Zes en Vijf

Vooraf was er enige discussie over de lengte van de rit, maar daar is een oplossing voor gevonden door een extra opstappunt in te voegen. En wel bij het Wilde Zwijn. Met de aanmeldingen liep het niet storm, maar uiteindelijk stonden we met vier man bij DVS klaar en drie man bij het Wilde Zwijn.

Zo vertrokken Toon, Ad, Hans en ik om iets voor half negen bij DVS. De route voerde over de bekende wegen en met een windje schuin in de rug hielden we het tempo rustig. Een korte stop bij het Wilde Zwijn voor een banaantje en met Jaap, Cees en Willy erbij vormden we een klein pelotonnetje van zeven man.

Maar na bijna drie kilometer een luid PSSST en stond ik met een lege achterband. Met tubeless banden is dat een heel gedoe, het ventiel met er uit en je moet ook alle ringetjes etc bewaren. Dus die had ik in het hoesje van mijn telefoon gedaan en even apart gezet. Afijn, de band lag er weer op met een binnenbandje en we konden verder.

Nu kwamen we op de route die we van TC Valkenswaard overgenomen hadden. Hij was niet voorgereden, dus we wisten niet precies wat ons te wachten stond. De route voerde langs zeer autoluwe wegen en een stuk mooi fietspad langs het kanaal Dessel-Schouten. Bij Ravels de brug over en richting Kasterlee, naar het zuiden dus. Ook hier weer autoluwe wegen, alleen veelal met de bekende Belgische betonplaten, al moet ik zeggen dat ze redelijk vlak lagen.

Via Oud-Turnhout naar Kasterlee. De wind was nog steeds ZO en dat konden we merken. Ook begonnen de kilometers te tellen en de trek in koffie. Een grote teleurstelling was dat er op de pauzeplaats geen gebak verkrijgbaar was, wel koffie in de zelfbediening. Maar toen ik af wilde rekenen miste ik mijn telefoon, waar ik altijd mee betaal tegenwoordig. Het flitste door mij heen dat ik die even apart gelegd had bij het band verwisselen. Even paniek. Gelukkig kon ik wel afrekenen met het pasje van Willy. Maar wat te doen met de telefoon? We concludeerden, dat die in de berm lag, niet goed zichtbaar en

daar vermoedelijk nog wel even zou blijven liggen. We zouden de terugweg iets aanpassen, zodat we weer langs dat punt zouden komen en hopelijk de telefoon daar weer te vinden.

We besloten het na één kopje voor gezien te houden en bij het zwijn het tweede kopje te nemen. De dobbelsteen deed zijn werk: een zes.

De terugweg bracht ook weer autoluwe wegen en een afwisselend landschap. Eerst nog met een stukje schuin meewind, maar vrij snel (schuin) tegen de wind in. Maar zoals gezegd, we wisten niet precies wat er zou komen en een stukje na Ten Aard dook ineens een heuse kasseien strook op! En niet een klein stukje, maar wel twee kilometer. Gelukkig was er een strook gravel naast de kasseien, dus hebben we dit stuk in een wat lager tempo overleefd.

Een stuk verder, nadat we Werbeek gepasseerd waren, kwamen we weer bij het kanaal Dessel-Schouten uit. Een haakse bocht en ineens een vrij steile brughelling. Degenen die op tijd geschakeld hadden konden het nog fietsend op, de anderen moesten er toch even af. Deze tocht zit vol verrassingen. Iets verder misten we de afslag, maar hadden dat snel door.

Bij Postel gingen we van de route af om mijn telefoon te zoeken. We konden de plek, bij een dikke boom, vrij snel terugvinden en, o wonder, mijn telefoon lag nog op dezelfde plek als waar ik hem neergelegd had.

Dus snel door naar het Wild Zwijn. We besloten de koffie te vervangen door Cola, ook omdat het inmiddels rond de dertig graden was geworden. En hier was wel gebak, dus lieten we ons de kruisbessenvlaai en appeltaart lekker smaken. De dobbelsteen gaf deze keer een vijf aan.

Ad had na een maand niet gefietst te hebben genoeg kilometers in de benen en laadde zijn fiets in de auto. De drie overgeblevenen vervolgden de weg op de fiets naar Aalst. De wind was, in elk geval voor het gevoel, behoorlijk toegenomen en wij begonnen de kilometers ook te voelen. Een compliment is hier op zijn plaats aan Toon die het gehele kopwerk van het laatste stuk voor zijn rekening genomen heeft. En dat in de wetenschap dat hij ook nog naar de Achtse Barrier door moest.

Een wisselende tocht, zowel wat betreft ondergrond als omgeving, maar wel zeer autoluwe wegen.

Uw reporter, Willem

PS: Kilometers:

Toon, Hans, Willem: 132

Ad: 108

Jaap, Cees, Willy: 83